

قصد خدا با ایوب - اینکه یک انسان نیک، یک خدا-انسان شود

خواندن متون مقدس: ایوب ۱: ۱، ۸: ۲، ۳، ۹: ۲۷؛ ۵: ۳۱؛ ۶: ۴۲؛ ۵-۶

۱. کتاب مقدس با شصت و شش کتاب فقط برای یک امر است - برای خدا در مسیح به عنوان روح، که خود را در ما توزیع کند تا حیات ما، طبیعت ما، و همه چیز ما باشد تا ما مسیح را زیست کرده و مسیح را ابراز کنیم - افسسیان ۳: ۱۶-۱۷؛ فیلیپیان ۱: ۲۱؛

آ. این باید اصلی باشد که بر زندگی ما حاکم است - یوحنا ۶: ۵۷.

ب. به طور عملی، این باید درخت حیات امروز برای مسرت ما باشد - مکاشفه ۲۲: ۱۴.

۲. ایوب مرد نیکویی بود و خود را در کمال، درستکاری و کاملیت خود ابراز می کرد - ایوب ۲۷: ۵؛ ۳۱: ۳۲؛ ۶: ۳۱

آ. کامل بودن، مربوط به انسان درونی است، و درستکار بودن، مربوط به انسان بیرونی می باشد - ۱: ۱.

ب. ایوب مرد کاملیت بود؛ کاملیت، تمامیت کامل و درستکار بودن است - ۲: ۳، ۹: ۲۷؛ ۵: ۳۱؛ ۶: ۳۱.

۱. در مورد ایوب، کاملیت، ابراز تام هر آنچه او بود است.

۲. در منش، ایوب، کامل و درستکار بود، و در اخلاق خود، معیار بالایی از کاملیت داشت.

پ. ایوب به طور مثبت از خدا می ترسید و به طور منفی از شر دوری می کرد - ۱: ۱؛

۱. خدا انسان را صرفاً برای ترس از او و کار اشتباه نکردن نیافرید؛ بلکه خدا انسان را به صورت

خود و شبیه خود آفرید تا خدا را ابراز کند - پیدایش ۱: ۲۶.

۲. ابراز خدا، بالاتر از ترس از خدا و رویگردانی از شر است.

۳. آنچه ایوب در کمال، درستکاری و کاملیت خود به دست آورده بود، تماماً بطلان بود. این نه

مقصود خدا را برآورده می کرد و نه آرزوی او را راضی می نمود، و از این رو او با محبت نگران

ایوب بود - ایوب ۱: ۶-۸؛ ۲: ۱-۳.

ت. فقط خدا می دانست که ایوب نیازی دارد - او خدا را در درون خود نداشت؛ بنابراین، خدا

می خواست که ایوب او را کسب کند تا او را برای برآوردن مقصودش ابراز نماید - ۴۲: ۵-۶.

۳. قصد خدا این بود که ایوب یک خدا-انسان شود و خدا را در صفات او ابراز کند - ۲۲: ۲۴-۲۵؛ ۳۸: ۱-۳

آ. خدا ایوب را به قلمرو دیگری، قلمرو خدا، وارد کرد تا ایوب بتواند به جای دستاوردهایش در کمال، عدالت و کاملیت خود، خدا را کسب کند - ۴۲: ۵-۶.

ب. قصد خدا با ایوب این بود که او را تحلیل دهد و از دستاوردها، موفقیت هایش در بالاترین معیار اخلاقی در کمال و درستکاری، برهنه سازد - ۳۱: ۶.

پ. قصد خدا این بود که ایوب طبیعی را در کمال و درستکاری اش متلاشی کند تا بتواند ایوبی نو شده در طبیعت و صفات خدا بنا کند - ۱: ۶-۸؛ ۲: ۳-۶.

ت. قصد خدا این بود که ایوب را مرد خدا، پر از مسیح، تجسم خدا، بسازد تا پُری خدا برای ابراز خدا در مسیح باشد - ۱ تیموتائوس ۶: ۱۱؛ ۲ تیموتائوس ۳: ۱۷.

ث. برهنه کردن و تحلیل دادن توسط خدا بر ایوب اعمال شد تا او را متلاشی کند که خدا بتواند پایگاه و راهی برای بازسازی او با خود خدا داشته باشد تا او بتواند یک خدا-انسان شود، مثل خدا در حیات و طبیعت اما نه در خدایی او، تا خدا را ابراز کند - افسسیان ۳: ۱۶-۲۱.

۴. در مسیح، خدا به درون انسان، انسان به درون خدا ساخته شده است، و خدا و انسان با هم

آمیخته شده اند تا یک موجودیت باشند، که خدا-انسان خوانده می شود - متی ۱: ۲۱، ۲۳؛ لوقا

۱: ۳۵؛ تیتوس ۲: ۱۳؛ ۱ تیموتائوس ۲: ۵؛

- آ. خدا-انسان‌های بسیار، بسیاری پسران خدا، افزایش، بازتولید، تکثیر و ادامهٔ مسیح، اولین خدا-انسان، هستند – یوحنا ۱۲: ۲۴؛ عبرانیان ۲: ۱۰؛ رومیان ۸: ۲۹.
- ب. یک خدا-انسان، کسی است که از حیات و طبیعت خدا برخوردار شده، از این رو با خدا در حیات و طبیعتش یک می‌شود و بدین ترتیب او را ابراز می‌کند – یوحنا ۳: ۱۵؛ ۲ پطرس ۱: ۴؛ ۱ قرن‌تیا ۶: ۱۷.
- پ. یک خدا-انسان از خدا متولد شده است تا فرزند خدا بوده، دارای حیات و طبیعت خدا باشد – یوحنا ۱: ۱۲-۱۳؛ ۳: ۶.
۱. یک خدا-انسان دو حیات دارد، انسانی و الهی، و دو طبیعت، انسانیت و الهیت.
 ۲. یک خدا-انسان، یک حیات-انسان است – ۱ یوحنا ۵: ۱۱-۱۳؛ رومیان ۸: ۲، ۶، ۱۰-۱۱.
 ۳. یک خدا-انسان، یک طلا-انسان است – خروج ۲۵: ۱۱؛ ۱ پطرس ۱: ۷؛ مکاشفه ۳: ۱۸؛ ۲۱: ۱۸ ب.
- ت. یک خدا-انسان، با خدا ساخته شده است، و خدا را به عنوان حیات، منشأ حیات و همه چیز خود دارد؛ از این رو، یک خدا-انسان، انسان اما خدا، و خدا اما انسان است – افسسیان ۳: ۱۶-۱۷ آ.
- ث. یک خدا-انسان، خلقتی نو و عدالت خدا در مسیح است – ۲ قرن‌تیا ۵: ۱۷، ۲۱.
- ج. یک خدا-انسان، خداوند را با کل وجودش، یعنی از دل، جان [روان]، ذهن و قوت خود دوست می‌دارد – مرقس ۱۲: ۳۰.
- چ. یک خدا-انسان هیچ اعتمادی به جسم ندارد، خود را انکار می‌کند، و روح را برای زیستن مسیح تمرین می‌دهد – فیلیپیان ۳: ۳؛ متی ۱۶: ۲۴؛ ۱ تیموتائوس ۴: ۷؛ فیلیپیان ۱: ۲۱ آ.
- ح. یک خدا-انسان، انسان خدا با کلام خداست که نفس خدا را استنشاق می‌کند – ۱ تیموتائوس ۶: ۱۱؛ ۲ تیموتائوس ۳: ۱۶-۱۷.
- خ. یک خدا-انسان درک می‌کند که او یک فرد مستقل نیست، بلکه بخشی از یک خدا-انسان جمعی است – بدن مسیح، آن یک انسان نو – ۱ قرن‌تیا ۱۲: ۱۲-۱۳؛ افسسیان ۴: ۱۶؛ کولسیان ۳: ۱۰-۱۱.